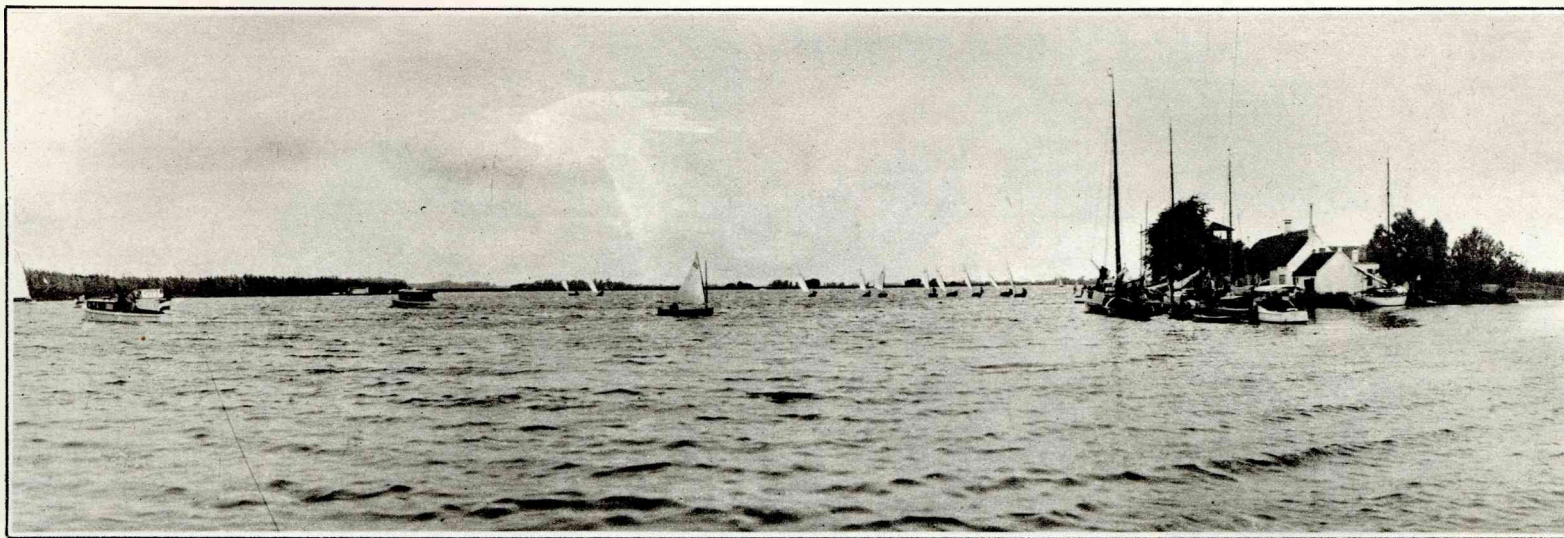

Een Kaleidoscoop van de Kaagweek

door Jan D. Voskuil

Er is weleens gezegd, dat wie de Derby nimmer heeft bijgewoond, niet in Engeland geweest is. Met dezelfde vrijmoedigheid zouden wij kunnen beweren, dat zij, die nog nooit van de Kaagweek genoten hebben, evenmin Holland kennen. Want de Kaagweek is de kroon op het werk van de beoefenaars der watersport en de Hollander die, laten wij dezen keer maar eens optimistisch oordeelen, geen belangstelling voor die edele sport heeft, moet feitelijk nog geboren worden. Trouwens voor elkeen bestaat de kans een aardigen indruk van dit typische waterfeest te krijgen, want op den Zondag die steeds het hoogtepunt van deze dagen is, varen van de groote steden naar de Kaag talrijke plezierbooten, die met hun hooge dekken de passagiers voldoende in de gelegenheid stellen de wedstrijden en de drukte daaromheen in hun volle glorie gade te slaan. Ik kan mij nog goed de verbazing herinneren van een Duitscher, met wien ik eenige jaren geleden op dezen unieke Zondag het grootste meer van de Kaag, het Zweiland opstoomde. Den geheelen ochtend was de hemel met een grijze wolkenlaag bedekt geweest, maar juist in het oogenblik waarop wij het meer plotseling voor ons zagen liggen, baande de zon zich een weg van goud door de wolken en op de fonkelende golven dobberden duizenden booten en scheepjes. Witte puntige zeilen blonken in het licht, snelle motorbooten kruisten heen en weer en lieten telkens schitterende voren na in het zilveren water. Zoover wij zien konden uitgestrekte vlakten water, omzoomd door dunne groene landstrooken en tot aan den horizon een ontelbaar aantal masten.

„Ich habe niemals so etwas gesehen! Das gibt es bei uns nicht!“ stamelde de Duitscher naast mij. Het was de eerste en de laatste maal, dat ik een Duitscher dit hoorde zeggen. Hij schrok er zelf van, maar het was nu eenmaal gezegd en.... het zei genoeg!

Wanneer wij enkele dagen kunnen blijven, leeren wij het „zeemansleven“ eerst goed kennen.

Want ook buiten de wedstrijden kunnen wij veel merkwaardige gebeurtenissen beleven. Daar ligt een motorboot met een kajuit van nauwelijks enkele vierkante meters oppervlakte, en toch ziet een dozijn menschen kans hierop eenige dagen genoeglijk door te brengen. Wij hebben respect voor den man, die daar de lakens uitdeelt. Deze klooke kapitein die met eere zijn indrukwekkenden baard torst, moet wel een legkaart-virtuoos of een professor in de meetkunde zijn, want het is voor mij een raadsel, hoe hij daar 's nachts alle schepelingen, zonder ze te vrouwen, opbergt. Ik heb mij eens het verhaal laten wijsmaken van een practisch huisvader, die 's avonds zijn talrijk kroost in een antieke ladenkast tot den volgenden ochtend wegsloot. Elke lade was een bed en het is niet onmogelijk, dat de baardman zulk een ladingstelsel aan boord toepast.

Wij liggen thans in de luwte van een elzenbosch. Om ons heen is het water spiegelglad, maar een eind verder heeft de wind het gerimpeld. In dit warme middaguur hebben de meeste schepelingen zich op het dek languit gestrekt, om zich in de zon te laten „braden“. Er is een algemeene rust. Naast een jacht, dat eenige

tientallen meters verder voor anker ligt, hooren wij plotseling een harde plons. Er ligt een meisje in het water te spartelen. De slapers worden opgeschrikt en nu is er natuurlijk van alle kanten belangstelling. Druipnat vischt de schipper haar op. En als even later haar kleurig toiletje in de mast geheschen wordt, klinkt er applaus en zingt een grappenmaker plechtig de eerste regels van het Wilhelmus. Het lijkt nu werkelijk of het jacht gepavoiseerd is. De drenkelinge heeft intusschen een zeewaardiger pak aange trokken en spoedig duikt zij te water. Haar voorbeeld wekt navolging. Het waterballet is in vollen gang en met een weinig verbeelding wanen wij ons in Deauville. Er worden op primitieve wijze onderlinge wedstrijden georganiseerd in het snelzwemmen, duiken en polospelen. Een liefvallig meerminnetje heeft zich op den rug gewaagd van een bloeddorstigen krokodil. Geduldig wacht zij op haar ridder, die als 'n moderne Lohengrin bezig is zijn zwaan.... op te blazen. Inmiddels heeft ook de muziek niet op zich laten wachten. Gramfoon en radio blijken te veel plichtsbefef te hebben. Er heerscht zoo nu en dan een verwarring, waarbij die van Babylon kinderspel moet geweest zijn. Een paar bakvischjes liggen al een uur in zwijm voor het streelend gegalm van Richard Tauber; zij hebben zich, naar het schijnt, in zijn gramfoonplaten gespecialiseerd en het dwepende „Tausend rote Rosen“ mengt zich tot een zonderlinge cacophonie met het schateren van de lachende saxofoon, die enkele meters verder wordt afgedraaid. Tusschen het riet lispelt de fluisterende Jack zijn liedjes van liefde. Eenige uren geleden heeft zich daar een werrie in het groen genesteld en wij vermoeden, dat Amor er eveneens is neergestreken. Jack Hilton ontlokt een dansje op het dek van een trotschen stoomer, maar een goedge Hollandsche tjotter heeft trouw gezworen aan Kees Pruis, die zijn dikke Jet niet thuis kon laten en ons daarna tracht te overtuigen, dat het in de rimboe zoo interessant is. Maar voor het oogenblik levert de Hollandsche rimboe ons avonturen bij de vleet, en al kunnen wij hier geen vriendschap sluiten met leeuwen en chimpanse's en al eten de apen niet uit onze hand, zooals dat volgens het hartverheffende lied elders gebeurt, toch stellen wij ons vooreerst nog gaarne tevreden met het voeren van makke eenden, geiten en varkens. Ook de muziekinstrumenten zijn nog niet geheel en al door de „wonderen der techniek“ verdrongen. De „trekpiano“ weet nog steeds in allen eenvoud te boeien, een paar jeugdige muzikanten tokkelen krontjongliedjes en droomen later van Hawaii, terwijl in de verte een voor-historisch man op zijn nog oudere trompet de „Lorelei“ blaast. En boven dit alles uit klinkt het hooge gekef van een paar blaffende honden! Wij zitten dus soms meer om muzikaliteit dan om muziek verlegen. Want wanneer we bij het krieken van den dag al gewekt worden met de populaire „avondklokken“ van de onvergetelijke Russen, dan kan iedereen begrijpen, dat zelfs de mooiste liederen ons op den duur een indigestie bezorgen.

Op allerlei gebied beleven wij hier de eigenaardigste en vermakelijkste toestanden. De dorpsveldwachter, met zijn deftige uniform en imponeerenden snor, wordt wel eens voor een admiraal versleten, terwijl professoren, generaals en andere gewichtige heeren